

Budai Központi Kerületi BíróságB u d a p e s t

Budakeszi út 51/b.

1021

*útján***Alkotmánybíróság**B u d a p e s t

Donáti utca 35-45.

1015

részére

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám: IV/02609-0/2022	
Érkezett: 2022 NOV 23.	
Példány: 1	Kezelőiroda:
Melléklet: 6 db	<i>lu'</i>

Bírósági ügyszámok:

Kúria utolsó felülvizsgálati ítélete:

Pfv.V.20.796/2021/6.

Hatályos jogerős ítélet:

57.Pf.637.438/2020/3.

Kúria 1. hatályon kívül helyező végzése:

Pfv.V.21.201/2018/8.

Kúria 2. hatályon kívül helyező végzése:

Pfv.V.20.439/2020/5.

Korábbi jogerős ítélet

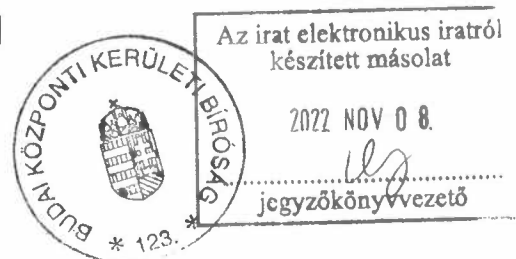
57.Pf.635.231/2019/18.

Korábbi jogerős megszüntető végzés:

57.Pf.638.611/2017/9

Elsőfokú ítélet:

17.P.24068/2014/74.

Tárgy: **alkotmányjogi panasz** [Abtv. 27. § a) és b)]

Tisztelt Alkotmánybíróság!

indítványozó)

mint indítványozó (a továbbiakban:

- a. az Alkotmánybíróság ügyrendjéről szóló 1001/2013. (II. 27.) AB Tü. határozat (a továbbiakban: Ügyrend) 27. §. (1) és (3) bekezdése alapján személyesen eljárva,
- b. az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI törvény (a továbbiakban: Abtv.) 53. § (2) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság előtt benyújtva,
- c. az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés d) pontja szerint

a l k o t m á n y j o g i p a n a s z t

terjeszték elő a Kúria Pfv.V.20.796/2021/6. számú felülvizsgálati eljárásban hozott ítélete, a Fővárosi Törvényszék 57.Pf.637.438/2020/3. számú jogerős ítélete, valamint a Budai Központi Kerületi Bíróság 17.P.24068/2014/74. számú elsőfokú ítélete ellen.

Az indítványozó jogi végzettséggel rendelkezik, jelenleg is ügyvédi gyakorlatot folytat. Más személy megbízásából is jogosult lenne jogi képviselőjeként eljárni, ezért ügyvédi képviselő segítségét nem vesz igénybe.

I. Az indítvány jogi kellékeinek igazolása

I.A. Határozott kérelem: a Tisztelt Alkotmánybíróság

a. az **Alaptörvény**

- XXVIII. cikk (1) bekezdése szerinti tisztességes bírósági eljáráshoz való jog sérelmére figyelemmel,
- XXVIII. cikk (7) bekezdése szerinti jogorvoslathoz való jog sérelmére figyelemmel,
- az indokolással kapcsolatban az alkotmányos követelmények vonatkozásában a Tisztelt Alkotmánybíróság által kialakított gyakorlatra tekintettel,

b. **állapítsa meg** a Kúria, mint felülvizsgálati bíróság Pfv.V.20.796/2021/6. számú ítéletének, a Fővárosi Törvényszék, mint másodfokú bíróság 2021. február 25-én kelt 57.Pf.637.438/2020/3. számú ítéletének, illetve a Budai Központi Kerületi Bíróság 17.P.24068/2014/74.

számú elsőfokú ítéletének Alaptörvény-ellenességét és a támadott határozatokat **semmisítse meg**,

c. a Polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (továbbiakban: Pp.) XXX. fejezetében írt szabályok szerint **kötelezze** a bíróságot új eljárás lefolytatására. Írja elő, hogy a megismételt eljárásban a magyar bíróságok hatáskörének kizártságából kell kiindulni.

I.B. Az alkotmányjogi panasz előterjesztése keretében irányadó szabályok szerint a határozott kérelem formulája körében az indítványozó utal arra, hogy az Alaptörvény értelmezése és az alapjogsértés megállapítása, valamint a konkrét bírói döntésnek az Alaptörvénnyel való összhangjára vonatkozó alkotmányjogi helyzet megítélése az Alkotmánybíróság kizárólagos hatásköre, így kérelmemnek ez is az alapja.

Kérelmem indokolásául az alábbiakat adom elő:

II. Az indítvány benyújtásának formai és tartalmi követelményei

1. Jogorvoslati lehetőségek kimerítése

Jelen alkotmányjogi panasz indítványozójaként (valamint a fentiekben megjelölt peres eljárás alpereseként) az elsőfokú ítélettel szemben fellebbezést nyújtottam be, a jogerős másodfokú ítélet ellen pedig felülvizsgálati kérelmet terjesztettem elő. Ezáltal kimerítettem a magyar jogrendszer által rendelkezésemre álló rendes és rendkívüli jogorvoslati lehetőségeket.

2. Határidő megtartása

Az Abtv. 30. § (1) bekezdése értelmében az alkotmányjogi panaszt a sérelmezett döntés kézbesítésétől számított hatvan napon belül kell előterjeszteni. A Kúria, mint felülvizsgálati bíróság Pfv.V.20.796/2021/6. számú ítélete 2022. szeptember 9. napján került kézbesítésre indítványozó részére, így a jelen beadvány tartalmát képező alkotmányjogi panasz, az annak előterjesztésére előírt 60 napos törvényes határidőn belül kerül benyújtásra.

3. Érintettség bemutatása

Indítványozóként érintettségem indokolásául előadom, hogy a jelen alkotmányjogi panasz alapjául szolgáló ügy alperese voltam, s a jelen beadvánnyal felülvizsgálni kezdeményezett ítéletek rám nézve állapítottak

meg hátrányos jogkövetkezményeket, vagyis köteleztek megbízási díj és egyéb költségek megfizetésére.

4. Az Alkotmánybíróság hatáskörét megalapozó rendelkezések

Az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés d) pontja szerint, az Alkotmánybíróság „*alkotmányjogi panasz alapján felülvizsgálja a bírói döntésnek az Alaptörvénnyel való összhangját*”.

Ennek megfelelően az **Abtv. 27. §-a** szabályozza az alkotmányjogi panasz jelen dokumentumban előterjesztett típusú intézményét. A Tisztelt Alkotmánybíróság hatáskörét a fenti rendelkezésekre alapítom.

III. Érdemi indokolás

1. Az Alaptörvény megsértett rendelkezései

Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdés: „*Mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit **törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános** tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el.*”.

Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdés: „*Mindenkinek joga van ahhoz, hogy **jogorvoslattal** éljen az olyan bírósági, hatósági és más közigazgatási döntés ellen, amely a jogát vagy jogos érdekét sérti*”

Kiemeltem azokat az Alaptörvényben kifejezetten nevesített jogokat, melyek a jelen ügyben érdemi szerepet kapnak. Alapozom ezen felül a Tisztelt Alkotmánybíróságnak az **indokolás** alkotmányos követelményeivel kapcsolatban kimunkált gyakorlatára.

2. Az Alaptörvény-ellenesség konkrét néven nevezése és indokolása

2.I. MAGYAR BÍRÓSÁGOK HATÁSKÖRÉNEK HIÁNYA

2.I.A. Jelen alkotmányjogi panaszom alapjául szolgáló ügyem **törvényes bírója a vaduzi székhelyű bíróság** lett volna. A felülvizsgálati ítéletben, „*A kereseti kérelem és az alperes védekezése*” című fejezetben – ami összesen a [6] és [7] bekezdésekből áll –, említés és utalás sincs arra, hogy a **legfőbb** védekezésem a per legelső pillanatától kezdve az volt, hogy a magyar bíróságoknak erre az eljárásra **nincs hatásköre**, tekintettel a felperes által becsatolt, és szövegszerűen érvényesnek tartott szerződésre. Logikai elágazás: amennyiben a szerződést nem létezőnek tekintjük – ebben az

esetben természetesen a bírósági kikötés sem létezne –, akkor az első (korábbi, hatályon kívül helyezett) jogerős bírósági ítéletnek megfelelően a felperes keresetét el kellett volna utasítani. A felperesi érvelések és a különböző bíróságok támadott ítéletei és végzései döntő mértékben alapoznak a szerződés létezésére.

A továbbiakban – szükségből, feltételezve de meg nem engedve – kénytelen vagyok az írott szerződés létezéséből és szövegéből kiindulni. Ez esetben viszont az állítólagos megbízási szerződés elválaszthatatlan részét képezi a bírósági kikötés.

A szerződés VII. pontja a következőt tartalmazza: *“Jelen szerződésre a liechtensteini jog az irányadó és a felek a vaduzi székhelyű bíróság eljárásában állapodnak meg. A megbízottak azonban jogosultak a szerződés teljesítését a megbízó lakóhelyén követelni.”*

A Tisztelt Alkotmánybíróság általam ismert töretlen gyakorlata értelmében a kizárólagos illetékesség kikötésével a felek – privát autonómiájukkal élve – előre megállapodnak az esetleges későbbi jogvitához kapcsolódó jogérvényesítés kapcsán igénybe vehető bíróságról. Nyilvánvaló, hogy amint arra tisztelt Fővárosi Törvényszék 57.Pf.638.611/2017/9. számú eljárást megszüntető, korábban átmenetileg jogerős végzése helytállóan (tartalmilag) rámutatott, az az előírás, ami szerint a megbízott a megbízó lakóhelyén is követelheti a teljesítést – korábbi téves értelmezések ellenére – nem alapozza meg azt, hogy jogvita esetén a megbízó lakóhelye szerint illetékes bírósághoz forduljon, és ott pert indíthasson, hiszen az alávetett illetékesség értelmében ezt csak a vaduzi illetőségű bíróságon teheti meg.

2.II. Annak igazolása, hogy ezt a kifogásomat első pillanattól az utolsóig folyamatosan minden létező fórumon **fenntartottam**, még akkor is, amikor ez a Tisztelt Kúria hatályon kívül helyező végzései alapján reménytelennek látszott:

2.II.A. Legelső, induló beadványomban azonnal és határozottan kifogást emeltem – egyebek mellett – a magyar bíróság hatáskörével szemben is.

A kifogások közül az illetékességit a Pesti Központi Kerületi Bíróság (**PKKB**) elbírált és elfogadta, az ügyet pedig áttette a Budai Központi Kerületi Bírósághoz (**BKKB**) anélkül, hogy a többi kifogással foglalkozott volna. Ezzel kapcsolatban rögzíthető, hogy:

2.II.A.i. Ezt az intézkedést soha senki nem kifogásolta, teljesezésbe ment, az ügygel a BKKB foglalkozott tovább. Vitatása fel sem merült.

2.II.A.ii. A PKKB-n ez az ügy el sem indult, egyetlen pillanatig sem volt folyamatban. A PKKB-n nem folyt per.

II.A.iii. Bár a későbbiekben ezt az iratot a felperes és egyes eljáró bíróságok perbe bocsátkozásnak minősítették, nyilvánvalóan nem volt az.

E helyütt szeretném megjegyezni: abból kiindulva, hogy a teljes ügyre a magyar jogot kell alkalmazni, ez nyilvánvalóan vonatkozik a Magyarországon hatályos EU normákra is. A 44/2001. rendelet 24. cikke szól a **kifogás nélküli** perbe bocsátkozásról. Ennek értelmében „*az a bíróság rendelkezik joghatósággal, amely előtt az alperes perbe bocsátkozik. E szabály nem alkalmazható, amennyiben az alperes a bíróság joghatósága hiányának kifogásolása céljából jelent meg a bíróságon ...*”. Amikor először megjelentem a bíróságon, akkor minden mást megelőzően adtam elő a hatásköri, joghatósági és illetékességi kifogásomat.

Akár perbe bocsátkozásnak minősítjük fent hivatkozott beadványomat, akár nem, egyértelmű, hogy ezt **nem anélkül tettem**, hogy a magyar bíróságok hatáskörét kifogásoltam volna. A kifogásolás idejében megtörtént, és számtalanszor megismétlése került.

Perbe bocsátkozásnak egyebekben – egyrészt – azért sem lehet minősíteni a beadványt, mert még nem volt per. A per csak később indult a BKKB-n, a tárgyalás megkezdésének minden tartalmi és formai kellékével.

Perbe bocsátkozásnak egyebekben – másrészt – azért sem lehet minősíteni a beadványt, mert – a formálisan valóban a kereset elutasítására vonatkozó indítvány – egy logikai feltételhez kötötten került előterjesztésre.

A feltételes nyilatkozatok kiértékelésekor az eljáró bíróságnak – úgy gondolom – két választása van. Vagy a kérelem szerint kiértékeli a feltételt, ebben az esetben az inkriminált nyilatkozat nyilvánvalóan hatálytalan, mert az illetékességi kifogásnak helyt adott.

Vagy elzárkózik a feltételes nyilatkozat kiértékelésétől, akkor pedig az egészet nem írtnak tekinti.

Azt a „megoldást” semmiképpen nem választhatja, hogy kiértékeli a feltételt, de éppen az ellenkezője szerint jár el.

Ráadásul itt már rég megtörtént eseményekről van szó, a PKKB ezt a döntést már sok évvel ezelőtt meghozta. Teljesült az egyik,

szükséges és elégséges feltétel, illetékessége nyilvánvaló hiányában áttette az ügyet a BKKB-ra. A feltételes nyilatkozat másik fele nyilvánvalóan hatálytalan maradt.

Természetesen a BKKB is meghozta azt az eljárási döntést, hogy a nála valószínűleg megindult eljárásban mindent újra kezdett. Véletlenül sem foglalkozott a korábban a PKKB-n tett nyilatkozattal.

Megjegyzésképpen utalok arra a töretlen gyakorlatra, ami a fizetési meghagyásnak történő ellentmondást – objektív és kikerülhetetlen elvi okok miatt – nem tekinti perbe bocsátatkozásnak. Ennek a megjegyzésnek azért láttam szükségét, mert felvetésre került az elsőfokú bíróság eljárásában, és a legutolsó kúriai tárgyaláson is.

2.II.B. A BKKB előtti eljárás során a kezdet kezdetétől fogva következetesen fenntartottam joghatósági kifogásom. A 2015. február 13-án nyilvánosan megtartott első érdemi tárgyaláson készült 5.P.24.068/2014/13. számú jegyzőkönyv második oldalán olvasható a tárgyaláson elmondott első mondatom:

“Fenntartom a joghatósági kifogásomat, kérem, hogy a bíróság mindaddig ne folytasson le perbeli cselekményeket, amíg a joghatósági kifogás kérdésében jogerős döntés nem születik.”

Ugyanezen jegyzőkönyv második és harmadik oldalán több alkalommal visszautalok a már megtett joghatósági kifogásomra. Mindezek ellenére a vitássá tett joghatóság kérdésének kontradiktórius megvitatásától, a tárgyalás részévé való tételétől számomra érthetetlen okokból kifolyólag az eljáró egyesbíró elzárkózott, nem adott lehetőséget az álláspontok ütköztetésére, érveim kifejtésére.

2.II.C. Az elsőfokú határozat elleni 17.P.24.068/2014/74. számú fellebbezésem 1. pontjában ismételten felhívtam a figyelmet a magyar bíróság joghatóságának és illetékességének hiányára. Jeleztem, hogy álláspontom szerint a rPp. 157. § a) bekezdése alapján a bíróságnak a pert meg kellett volna szüntetnie, továbbá a fellebbezés kiegészítésében felhívtam a figyelmet arra, hogy az első fokon eljáró bíróság elmulasztotta ítéletében részletesen indokolni a joghatósági kifogásom elutasítását.

2.II.D. Az első másodfokú eljárás során a **Fővárosi Törvényszék** átmenetileg jogerős, 57.Pf.638.611/2017/9. számú végzése az én álláspontomra helyezkedve, **joghatóság hiányára hivatkozva a pert megszüntette**, és az elsőfokú bíróság ítéletét teljes egészében hatályon kívül helyezte.

2.II.E. A felperes felülvizsgálati kérelme folytán megindult felülvizsgálati eljárásban ellenkérelmemben ismételten jeleztem, hogy a felperes által becsatolt

szerződés rögzíti, hogy „a felek a vaduzi székhelyű bíróság eljárásában állapodnak meg”. Ez álláspontom szerint a 44/2001/EK rendelet 23. cikke szerinti joghatósági kikötésnek tekinthető, amely a rendelet alapján esetünkben kizárólagos joghatósági kikötésnek minősül. Ez a kikötés konkrét, közvetlen és félreérthetetlen. Álláspontom tehát egyezést mutatott a Fővárosi Törvényszék 57.Pf.638.611/2017/9. számú végzésében foglalt indokolással. Ennek ellenére a Kúria a Pfv.V.21.201/2018/8. számú végzésével a másodfokú bíróság jogerős végzését hatályon kívül helyezte, és a másodfokú bíróságot új eljárásra és új határozat hozatalára utasította.

2.II.F. A megismételt másodfokú eljárásban változatlan tartalommal (a magyar joghatóság hiányára, valamint a felperes által becsatolt okirat semmisségére hivatkozással) tartottam fenn fellebbezésem, mely fellebbezést a Fővárosi Törvényszék 57.Pf. 635.231/2019/18. számú ítéletében alaposnak minősítette és a keresetet más, a joghatóságtól független ok miatt elutasította. Ettől kezdve a törvényszék következetesen tartotta magát ahhoz a - véleményem szerint téves - kúriai előíráshoz, hogy a magyar bíróságok joghatóságából kell kiindulni.

2.II.G. A harmadik másodfokú eljárásban a megismételt másodfokú eljáráshoz képest változatlan tartalommal tartottam fenn a korábban tett nyilatkozataimat.

2.II.H. A Kúria 2021. január 6-án kelt Pfv.V.20.439/2020/5. számú végzésével a Fővárosi Törvényszék 57.Pf.635.231/2019/18. számú, rám nézve kedvező másodfokú ítéletét hatályon kívül helyezte. A joghatósági kifogást minden lehetséges alkalommal fenntartottam és megismételtem. A Kúria által kötelezően előírt joghatással járó előírása miatt azonban a Fővárosi Törvényszéknek ebben nem volt mozgástere.

2.III. A MEGBÍZÁSI SZERZŐDÉS LÉTEZÉSÉNEK KÉRDÉSKÖRE

A több bírói fórum előtt is folyamatban volt per egyik alapkérdése volt a szóban forgó megbízási szerződés létezése, avagy nem létezése. Ezen alapkérdés kezelésével több ízben is sérült a tisztességes eljáráshoz fűződő jogom. Az említett alapjogsértés az alábbiak szerint érhető tetten:

2.III.A. A Tisztelt Kúria a 2020. november 5. napján kelt, 57.Pf. 635.231/2019/18. számú végzésének meghozatalakor felülmérlegelte a Fővárosi Törvényszéknek a felperes keresetét elutasító, akkor átmenetileg jogerős, 2019. december 5-én kelt, 57.Pf. 635.231/2019/18. második számú ítéletét.

Az említett 57.Pf. 635.231/2019/18. számú (formális szempontból pervezető) végzésében a Kúria rámutatott arra, hogy a másodfokú

bíróság bizonyíték értékelési tevékenysége felülmérlegelési jogköréből fakad, ehhez képest a felülvizsgálati eljárásban – annak rendkívüli perorvoslati jellege miatt – általában nem vizsgálható a bíróság mérlegelési körébe tartozó tényállás és nincs helye a bizonyítás adatainak újabb egybevetésére és értékelésére.

Majd ezt követően az önmaga által rögzítettekkel ellentétben a másodfokú bírósággal ellentétben **maga mérlegelte felül** a perben rendelkezésre álló bizonyítási eszközöket, amelynek alapján arra a következtetésre jutott, hogy a másodfokú bíróság nem juthatott volna a jogerős ítélet indokolásában kifejtett álláspontjára felperesnek az írásbeli megbízási szerződés létrejöttére vonatkozó állítása bizonytalanságát illetően.

Úgy gondolom, hogy nem teljesen helytálló a tisztelt Kúria itt alkalmazott jogi indokolása sem. A felülmérlegelés speciális szabályaira kellett volna hivatkozni, nem pedig az ehhez képest általános, az ügy érdemét befolyásoló eljárási szabálysértésre. Úgy gondoljuk, a valóban helytálló jogi alap felvezetése mellett a tisztelt Kúria lehetetlen indokolási helyzetbe került volna.

A Tisztelt Kúria ezen érvelési alapon csak azt vizsgálhatta volna, hogy az eljáró bíróság a mérlegelés körébe vont adatok és bizonyítékok megállapítása és azok egybevetése során nem jutott-e nyilvánvalóan helytelen és okszerűtlen következtetésre. Úgy gondolom, hogy a tisztelt Kúria ezen magatartásával megsértette a **tisztességes eljáráshoz** való jogom.

A továbbiakban indítványozóként **tényállításokra** és azokhoz kapcsolódó érvelésre **kényszerülök**. Szeretném azt elkerülni, hogy a Tisztelt Alkotmánybíróságnak a ténybíróság szerepkörébe kelljen kerülnie, de az alábbiakban azt vagyok kénytelen alátámasztani, hogy a Tisztelt Kúriának a tisztességes eljáráshoz való jog sérelmét megvalósító magatartása alapjaiban hatott ki az ügy érdemére.

2.III.B. Az irányadó joggyakorlat úgy fogalmaz, hogy akkor mérlegelhet felül a Tisztelt Kúria, **ha a különböző jogi tényekből csak egy féle következtetés** lenne levonható, és a felülmérlegelt ítélet nem ezt tartalmazza.

A Tisztelt Kúria felülmérlegelése során a következő tényezők kerülnek általa kifejtésre: Saját hatáskörét a Kúria két bírósági határozattal támasztja alá a Pfv.V.20.439/2020/5. számú ítélet 36. bekezdésében, az alábbiak szerint:

“A Kúria csak azt vizsgálja, hogy az eljárás bírósága a mérlegelés körébe vont adatok és bizonyítékok megállapítása és azok egybevetése során nem jutott-e nyilvánvalóan helytelen és okszerűtlen következtetésre (BH1996.506.).

Lényeges, hogy az minősíthető nyilvánvalóan okszerűtlen következtetésnek, ha a bizonyítékokból csak egyfajta, a felülvizsgálattal támadott ítélettől eltérő következtetésre lehet jutni (BH2013.119.II.).”

A fenti két bírósági határozat (különösen a BH2013.119.II.) önmagában cáfolja meg jelen eljárásra kiterjedően a Kúria felülvizsgálati jogkörét, ugyanis a BH2013.119.II. alapján a “nyilvánvalóan okszerűtlen következtetés” (amely az alapot szolgáltathatja a Kúria felülvizsgálati jogköréhez) csak abban az esetben áll fenn, *“ha a bizonyítékokból **csak egyfajta**, a felülvizsgálattal támadott ítélettől eltérő következtetésre lehet jutni”*.

Az ítélet a 39. bekezdésben számbaveszi a szerződés létezésének bizonyításához rendelkezésre álló bizonyítékokat:

- az egyszerű magyar nyelvű fordításban becsatolt, majd eredetben is felmutatott írásbeli megbízási szerződés,
- a felperes által csatolt számlák és azok összesítője,
- a cégnyilvántartási adatok,
- [REDACTED] nyilatkozata és [REDACTED] vallomása.

Alaposan végiggondolva legalább három különböző végkövetkeztetés vonható le a fenti bizonyítékok felhasználásával:

- a. a felek a felperes által állított tartalmú írásbeli szerződéses kapcsolatban álltak egymással,
- b. a felek az alperes által állított tartalmú szóbeli szerződéses kapcsolatban álltak egymással,
- c. a felek a párhuzamosan írásbeli, illetve szóbeli szerződéses kapcsolatban álltak egymással,

Továbbá a csak egyfajta következtetés levonhatóságát logikailag kizárja, hogy a másodfokú eljárás két alkalommal is a Kúria álláspontjától eltérő következtetésre jutott.

Leglátványosabban azonban az a tény rántja le a leplet a tisztelt Kúria alapjogsértő eljárásáról, hogy a fenti bizonyítékok olyannyira nem egy irányba mutatnak, hogy az még a felperes felülvizsgálati kérelméből is kitűnik, ugyanis még a felperes saját maga is elismeri és említést tesz [REDACTED] és [REDACTED] nyilatkozatai között feszülő ellentétéről, amely jelen kúriai ítélet 24. bekezdésében is szerepeltetésre került és minden korábbi ítélet letagadhatatlan tényként hivatkozik rá. Mindez a leghatározottabban cáfolja azt, hogy *“a bizonyítékokból **csak egyfajta**, a felülvizsgálattal támadott ítélettől eltérő következtetésre lehet jutni”*.

Tendenciózusnak tartom azt az eufemizmust, amivel a Tisztelt Kúria a két vezető tisztségviselő nyilatkozata közötti ellentmondásokat kezeli. Álláspontom szerint nem tartozik a kezelhető ellentmondások körébe az, hogy az aláírók tagadják a vitatott létezésű szerződés létrehozásában betöltött szerepüket.

Megállapítható, hogy a Tisztelt Kúria eleve nem törekedett arra, hogy különösebben hatékonyan alátámassza felülmérlegelő döntését. Ezzel szemben az iratok alapján az alábbiak állapíthatók meg.

2.III.B.i. A felperes egyszerű okiratot csatolt be, teljes bizonyító erő nélkül.

2.III.B.ii. Azon már a per során sem volt vita, hogy a számlázás nem az állítólagos szerződés szerint történt.

2.III.B.iii. A félként (tehát nem tanúként) meghallgatott [REDACTED] úr mindvégig tagadta, hogy jelen lett volna az állítólagos szerződés megkötésénél.

2.III.B.iv. A tanúként - tehát igazmondási kötelezettséggel terhelt - meghallgatott [REDACTED] úr tagadta, hogy jelen lett volna a szerződéskötésnél, s állította, hogy évekig nem is találkozott velem. Ezen állítása - illetve a vallomása en bloc - a körben is értékelendő, hogy alátámasztja azon állításomat, miszerint egy hosszas elszámolási időszakról beszélünk.

2.III.B.v. Az ügyvédként praktizáló [REDACTED] úr hangsúlyozottan nem tanúként nyilatkozott, hanem vezető tisztségviselőként. Ezt azért is tartom fontosnak kiemelni, mert [REDACTED] úr is vezető tisztségviselő volt, mégis vállalta a tanúskodást.

2.III.B.vi. Az elsőfokú indokolás negyedik oldal 2. bekezdés 4. mondata a következőképpen szól: "Alperesnek a szerződés aláírása előtt magyar nyelven is elmagyarázták annak tartalmát és feltételeit". Ez ugyan a felperesi álláspont ismertetésénél hangzik el, de a jegyzőkönyv, mint közokirat azt minimumként biztosan tanúsítja, hogy a felperes ezt a nyilatkozatot megtette. Felperes arra nem tért ki, hogy kitől származik ez az információ.

2.III.B.vii. A felperes, és a támadott határozatokat meghozó bíróságok által betű szerinti tartalommal kezelt állítólagos szerződés oldalszámokkal sincs ellátva.

- 2.III.B.viii. Az utolsó, aláírásokat is tartalmazó oldal teljesen általános tartalmú, bármilyen dokumentum mögé oda lehet tenni;
- 2.III.B.ix. A szerződés szól cégalapításról is, holott erre nem is került sor, az évekkel korábban egy másik megbízottal történt;
- 2.III.B.x. A lakcímemnél a saját ügyvédi irodám címét tüntette fel a felperes, amit vélhetően az üzleti névjegykártyámról vehetett, a lakcímem megkérdezésére sor sem került.
- 2.III.B.xi. Szintén a szerződés érvényes és értékelhető tartalmának ellenében hat azon körülmény, hogy a szerződés kifejezett garancia-kötelezettségvállalást is tartalmaz a [REDACTED] részéről, ám a [REDACTED] részéről érvényes aláírás nem található a szerződésen.
- 2.III.B.xii. A felperes - általam ismeretlen okból kifolyólag - nem választotta azon - számára biztosított - kényelmesebb opciót, hogy hazai bíróság előtt peresíti a követelését, holott a szerződéses akarat szerint pont ezt kötötték ki. Határozott álláspontom szerint ez összefüggésbe hozható azon körülménnyel, miszerint letagadták a szerződés megkötésében való szerepüket. A két körülmény együttes értékeléséből - meglátásom szerint - levonható az a konklúzió, miszerint a felperes(ek) nem igazán merték/akarták felvállalni a hazai bíróságuk előtt az említett szóban forgó szerződést.

Úgy gondolom, hogy ha a szerződés mind a két aláírója (le)tagadja a szerződéskötésben való szerepét (2.III.B.iii. - 2.III.B.iv. pontok), illetve azt, hogy jelen volt, akkor már **pusztán ebből a tényből kiindulva sem lehet** egyetlen lehetőségként a szerződés létezésének tényét, és szó szerinti pontos alkalmazásának szükségességét megállapítani. Sőt, mindezt kötelezőként, jogorvoslatot sem tűrő módon előírni az eljárás többi szakaszaira.

Úgy gondolom, annak cáfolatára a többi pont is (2.III.B.i. - 2.III.B.ii. és 2.III.B.x. - 2.III.B.xi.) elég, hogy nem kizárólag azt az egy következtetést lehet levonni a tényekből, amit a Tisztelt Kúria levont.

A szerződés létezése a Tisztelt Fővárosi Törvényszék elsőként meghozott másodfokú ítéletének megfelelően nem bizonyított. Ezt az ítéletet a Tisztelt Kúria a **tisztességes eljáráshoz való jog alkotmányellenes megsértésével mérlegelte felül**, és ez az ügy érdemére alapvetően hatott ki.

2.IV. JOGHATÓSÁGGAL KAPCSOLATOS VÉGLEGES KÚRIAI DÖNTÉS

A fentiekben felvázolt, Háromszor is a Kúria elé kerülő eljárás két szempontból is – elégtelen indokolás és a jogorvoslatból való kizárás – súlyosan sérti a tisztességes eljáráshoz való jogom:

2.IV.A. A Kúria egy anyagi jogerőhatással nem rendelkező quasi pervezető végzéssel döntötte el a per **egyik** alapkérdését, a következetesen kifogásolt **joghatóságot**. Ez volt az első hatályon kívül helyező pervezető végzés. E döntésével lehatárolta e körben a másodfokú bíróság mérlegelési jogkörét.

2.IV.B. Súlyosan sérült a tisztességes eljáráshoz való jogom, hiszen az eljárás önmagában is perdöntő kérdése esetében lettem kizárva az érdemi **jogorvoslat** lehetőségéből.

2.IV.B.i. Egyrészt jog alkalmazása által, mert azt a jogszabályok írják elő, hogy a kúria pervezető végzése ellen nincs jogorvoslat, és azt is, hogy tehet kötelező előírást a megismételt eljárás lefolytató bíróság irányában.

2.IV.B.ii. Másrészt jogsértése révén hiszen a kúriai ítélet a saját korábbi, pervezető végzésben hozott határozatát, a határozatnak nem is a rendelkező részét, hanem az indokolását, önmagára nézve is kötelezőnek tüntette fel. Erre semmilyen jogi alapot nem jelöl meg, meggyőződésem szerint ilyen nincs is. Ide idézem a kúriai ítélet [39] bekezdését:

„... Az adott ügyben korábban lefolytatott felülvizsgálati eljárásokban hozott határozatokkal elbírált kérdések azonban - amint arra a másodfokú bíróság is helytállóan utalt jogerős ítéletének indokolásában - már nem képezhették a jelen felülvizsgálati eljárás tárgyát, a Kúria korábbi határozatainak felülvizsgálata pedig az rPp. 271. § (1) bekezdésének e) pontja alapján kizárt.”

Az **egyik alapjogi** sérelem az **indokolás elégtelen** szinten maradása, a 2.IV.B.ii pontban írt, minden alapot nélkülöző “jogalkalmazás” ennek csak az egyik oka. Az indokolás semmilyen minimumkövetelmények nem felelhet meg, hiszen a megalapozatlan jogszabályi hivatkozással teljes egészében megtagadásra kerül.

Téves megfogalmazásnak, hibás általánosításnak kell minősíteni az idézet első mondatát. A hivatkozott jogszabály ugyanis úgy szól

hogy: *“Nincs helye felülvizsgálatnak (...) ha a határozatot a Kúria hozta;”*. Jelen esetben senki nem is gondol arra, hogy a végzést megtámadja. Hatályosult, teljesezésbe ment. Tudomásul vettem a hatályon kívül helyezést és alkalmazkodtam hozzá. Senkinek eszébe sem jut a rendelkező rész vitatása.

Arról azonban sehol nincs szó, hogy az ilyen végzések indokolásának bármilyen kötőereje lenne a peres felek, illetve magának a Tisztelt Kúriának a vonatkozásában. Nincsenek és nem is lehetnek köbe véssett *“elbírált kérdések”*. Ilyen kötelezettség csak a megismételt eljárást lefolytató törvényszék irányában létezik.

Az **másik alapjogi** sérelem a **megfosztásom a jogorvoslat lehetőségétől**. Evidencia, hogy a pervezető végzés ellen nincs jogorvoslat; az is egyértelmű, hogy a Törvényszéknek elég a Kúria kötelező előírására hivatkozni. A Tisztelt Kúria megalapozatlan elzárkózása a kérdés kezelésétől a felülvizsgálat során a jogorvoslat utolsó esélyétől foszt meg engem. Legelőször a hatályon kívül helyező kúriai végzésben találkoztam azzal a döntéssel, és azzal az indokolással, amit sérelmesnek tartottam, és amit annak tartok most is.

2.V. AZ ÁLLÍTÓLAGOS SZERZŐDÉS LÉTEZÉSÉVEL KAPCSOLATOS VÉGLEGES KÚRIAI DÖNTÉS

Megkísérelek tartózkodni a felesleges ismétlésektől. Csak az első pont szövege tér el érdemben a **2.IV.** fejezettől, a többi értelemszerűen azonos.

2.V.A. A Kúria egy anyagi jogerőhatással nem rendelkező quasi pervezető végzéssel döntötte el a per **másik** alapkérdését, a **megbízási szerződés létezésének kérdését**. Ez volt az második hatályon kívül helyező pervezető végzés. E döntésével lehatárolta e körben a másodfokú bíróság mérlegelési jogkörét.

Az egyik **alapjogi** sérelem itt is az **indokolás elégtelen** szinten maradása, a **másik** alapjogi sérelem pedig a **megfosztásom a jogorvoslat lehetőségétől**.

2.VI. A MEGBÍZÁSI SZERZŐDÉS SEMMISSÉGE (megkülönböztetve a létezés – nem létezés problémától)

A tisztességes eljáráshoz való jog magában foglalja a bíróságok azon kötelezettségét, miszerint a semmisségi okokat ex officio figyelembe kell venniük. Esetemben – a szóban forgó megbízási szerződés kapcsán –

kifejezett, több bírói fórumhoz intézett kérés, s kiterjedt érvelés ellenére sem került erre sor. Ezzel kapcsolatban a jelen alkotmányjogi panasszal megsemmisíteni kért Pfv.V.20.796/2021/6. számú felülvizsgálati ítélet [20] bekezdésének 4. mondata a következő nyelvi fordulatot tartalmazza:

„...Rámutatott, az rPtk. ugyan nem szabályozta, de nem is tiltotta a szerződésben meghatározott bizalmi vagyongazdálkodási tevékenységet.”

2.VI.A. Az rPtk. valóban nem tilalmazta az említett - Pfv.V.20.796/2021/6. felülvizsgálati ítélet szövegezése alapján **formátlannak** tekintendő - megállapodás megkötését, azonban ezt nem is állítottam. Az említett szerződés megkötésének objektív akadályát a gazdasági társaságok „életét” tárgyi időszakban - tehát az rPtk. időbeli hatálya alatt - szabályozó **gazdasági társaságokról** szóló 2006. évi IV. törvény (továbbiakban: Gt.) azon kogens szabálya képezte, mely megkövetelte a vezető tisztségviselők személyes eljárását.

2.VI.B. Rögzítem, hogy a Pfv.V.20.796/2021/6. számú felülvizsgálati ítélet [20] bekezdésének 4. mondata - a másodfokú jogerős ítéletet megelőző fellebbezésemben előadottak ellenére - ismételten az rPtk.-ra hivatkozva **negligálja** a hivatkozott semmisségi okot.

2.VI.C. A másodfokú jogerős ítélet, illetve a Kúria Pfv.V.20.796/2021/6. számú felülvizsgálati ítélete is összemosza a természetes személyek megválasztását a jogi személy - esetleges - megválaszthatóságával. Esetünkben a választott tisztségviselők természetes személyként kerültek megválasztásra. A felperes, mint jogi személy tisztségviselővé megválasztva nem lett, erre kísérlet sem történt. Álláspontom szerint felperes nem is „delegálhatott” senkit.

2.VI.D. Ha egy szerződésnek van érvényesen elfogadható tartalma, akkor aszerint kell értelmezni, és nem szabad egy másik, olyan értelmezést választani, aminek alapján érvénytelen lenne. Az alapul vett tartalmú szerződés pedig jogszerűen úgy értelmezhető, hogy a vezető tisztségeket a magánszemély megbízottak vállalták. Ahhoz a felperesnek semmi köze nem volt, az a felperes teljesítésébe joghatályosan semmiképp nem számíthatott bele. A szervezeti tisztségek betöltését nem lehet felperes teljesítéseként kezelni.

2.VII. ALAPVETŐ HATÁSKÖRI ÉS ALAPTÖRVÉNY “ALKALMAZÁSI” PROBLÉMA.

Komoly meglepetést okozott az indokolás [43] bekezdése:

„Az Alaptörvény egyes cikkeinek sérelmére vonatkozó felülvizsgálati előadások vizsgálatára sem volt lehetőség, tekintettel egyrésről arra,

hogy az Alaptörvény-ellenesség vizsgálata az Alkotmánybíróság hatáskörébe tartozik.”

Ha jól értem a tisztelt Alkotmánybíróság töretlennek tűnő gyakorlatát, akkor számos alkotmányos szabály és követelmény közvetlenül is köti az eljáró bíróságokat. Ilyenek például – de messze nem kizárólag – a tisztességes eljáráshoz fűződő joggal kapcsolatos előírások.

Igen nagyszámú hivatkozás esetében zárkózott el az indokolástól a Tisztelt Kúria. Nulla, merthogy megtagadott **indokolásból** biztos nem lehet semmit megtudni a bírósági döntések okairól. Ez így biztosan alulmúlja az alkotmányos minimum mértékét.

2.VIII. ÖSSZECSZERŰSÉG

A **Kúria** Pfv.V.20.796/2021/6. számú **felülvizsgálati** ítéletének [23] bekezdésének első mondata a következőképpen szól:

„A követelés összecszerűségét illetően a másodfokú bíróság nem tartott szükségesnek további vizsgálatot, tekintettel arra, hogy e körben a bírói gyakorlat értelmében nem elegendő a kereset általánosságban történő vitatása.”

Ez még természetesen csak a jogerős ítélet ismertetése. A jogerős ítélet [16] bekezdésében pontosan ez szerepel:

„A követelés összecszerűségét illetően a bírói gyakorlat annak konkrét tételes vitatását követeli meg, nem elegendő azt általánosságban vitatni, márpedig az elsőfokú eljárásban az alperes konkrétan a felperes követelésének egyes tételeit nem vitatta, ezért az összecszerűség nem igényel további vizsgálatot.”

A tisztelt Kúria ítéleti megállapítása ebben az ügyben a [49] bekezdésben:

„A kereset összecszerűsége tekintetében a Kúria rámutat, hogy az adott ügynek egyrészről nem volt tárgya a felek közötti teljes elszámolás, a felperes korábbi írásbeli felszólításával, illetve keresetfelemelésével lejárttá tett számlakövetelések képezték, másrészről az összecszerűség általános vitatása – amint arra a Kúria korábbi határozatában {Gfv.VII.30.437/2018/7. [25]} már rámutatott –, konkrétumok nélkül nem alkalmas arra, hogy a másik fél okiratokkal alátámasztott állítását kétségesse tegye.”

A Kúria felülvizsgálati ítélete és a jogerős ítélet sérti az **indokolási** kötelezettség alkotmányos minimumát, ezzel pedig párhuzamosan csorbítja a tisztességes eljáráshoz való jogom, az alábbiak szerint:

2.VIII.A. Távoli, homályos utalásként hivatkozza az állítólagos bírói gyakorlatot. Arról még említésszerűen sem ad számot annak ellenére, hogy:

2.VIII.A.a. az összecszerűség olyan kérdéskör, amit a teljes per során folyamatosan és következetesen újra és újra nyomatékosítottam. Ezt az alábbiakban még részletesen alátámasztom.

2.VIII.A.b. bármit tartalmazzon is konkrétan ez az állítólagos „bírói gyakorlat”, nem lehet más, mint magának a Tisztelt Kúriának gyakorlata. Irányadóként szóba kerülhet még a Tisztelt Alkotmánybíróság gyakorlata is, bár azt nem neveznénk „bírói”-nak. Alap elvárásnak gondolom, hogy a saját gyakorlatáról a Tisztelt Kúria számot adjon. Ennek elmulasztása sérti az elégséges indokoláshoz fűződő alkotmányos jogot.

2.VIII.B. Amellett, hogy a Tisztelt Kúria támadott ítélete átveszi a jogerős ítélet megállapítását, még egy iratellenes, és minden alapot nélkülöző állítással ki is egészíti azt. Természetesen, mint pusztán iratellenes, avagy megalapozatlan állításnak önmagában és pusztán ezen az alapon nem lenne helye egy alkotmányjogi panaszban. Azzal azonban már egyértelműen a **tisztességes eljáráshoz** való jog sérül, hogy ezekre a részben téves, részben pedig megalapozottság nélküli állításokra a valódi **indokolás megtagadását** alapozza.

Valótlan tartalmú azon állítás, miszerint az ügynek nem volt tárgya a felek közötti teljes elszámolás. Ezen ítéleti állítás kizárólag az indokolási kötelezettség alóli mentesülést célozza, más szempontból még értelmezni sem lehet. A Tisztelt Kúria döntésének a tényezői, összefüggései nem derülnek ki belőle. Ezen állításom alátámasztása végett utalok a Tisztelt Kúria - jelenleg jogerős másodfokú ítéletet megelőző másodfokú ítéletet hatályon kívül helyező - Pfv.V.20.439/2020/5. számú végzésének [39] bekezdésbeli felsorolásának második elemére, mely szerint:

A Tisztelt Kúria fenti megfogalmazása önmagában véve - szövegszerűen is - kizárja a legutóbbi, Pfv.V.20.796/2021/6. számú felülvizsgálati ítélet [49] bekezdésének első mondatában foglaltakat

“A másodfokú bíróságnak mérlegelési tevékenységéhez rendelkezésére állt:

(...)

- a felperes által csatolt számlák és azok összesítője...”*

A Tisztelt Kúria fenti megfogalmazása önmagában véve - szövegszerűen is - kizárja a legutóbbi, Pfv.V.20.796/2021/6. számú felülvizsgálati ítélet [49] bekezdésének első mondatában foglaltakat

2.VIII.C. A fenti két pontban leírtak fokozottan igazak a **jogerős ítéletre**, amely még kevesebb indokolást tartalmaz, mint a kúria ítélete. Alapvetően **hiányzik az indokolásból** az állítólagos „bírói gyakorlat”, ami az ítéleteket megmagyarázná (és ami persze a valódi és hatékony **jogorvoslat** igénybevételére is lehetőséget nyújtott volna).

2.VIII.D. Álláspontom szerint már pusztán abból az okból kifolyólag is érdemben meg kellett volna indokolnia a Tisztelt Kúriának és a Tisztelt Törvényszéknek az enyémmel alapvetően szemben álló álláspontját, hogy ilyen koncentráltan, következetesen és folyamatosan hangsúlyoztam a kérdést. Az összecszerűség a polgári igények két legfontosabb tényezője közül az egyik, nyilván a jogalap mellett. Nem lehet alapértelmezés szerint negligálni a kezelését, és nem lehet sommás utalásokkal elintézni.

Még ha létező lenne is az állítólagos joggyakorlat, annak hivatkozása, alkalmazása ebben a formában elfogadhatatlan. Úgy gondolom, hogy ebben a kérdésben egyébként egy joggyakorlat nem egységes.

A tisztességes eljáráshoz való jog sérelmét abban látom, hogy távoli, homályos hivatkozásként utal az állítólagos bírói gyakorlatra, nem érve el így az **indokoltságnak** azt az **elégséges** szintjét amelyből megérthetők a bírói döntés összetevői.

A jogerős ítélet ezen eljárása a **jogorvoslathoz** való jogom is sérti: a pontosan meg nem jelölt állítólagos joggyakorlattal szemben a felülvizsgálatban nem tudtam érvelést kifejteni, meg sem próbálhattam azt cáfolni.

2.VIII.E. A Tisztelt Kúria iratellenesen hivatkozik arra, hogy csak általánosságban vitattam volna a tartozást. Nyilván abból kell kiindulni, hogy mit tekintünk a per valódi tárgyának. Ez kiderül egyebek mellett a kúriai ítélet indokolásából is. A Tisztelt Kúria állításával ellentétben a pernek igenis tárgya volt a felek elszámolása, az alábbiak szerint:

2.VIII.E.i.maga a felperes indította úgy az egész eljárást, hogy a teljes időszak – állítólagos – követelését mutatta ki, és abban, és ahhoz képest állította azt, hogy az utolsó két számlával még tartoztam volna.

2.VIII.E.ii. maga a felperes többször nyilatkozott a teljes pénzügyi folyamatra.

2.VIII.E.iii. a Kúria Pfv.V.20.439/2020/5. számú - korábbi másodfokú ítéletet hatályon kívül helyező - végzésének [39] bekezdése is rögzíti, hogy a másodfokú bíróság mérlegelési tevékenységéhez rendelkezésre állt a felperesi követelések összesítője.

2.VIII.E.iv. [REDACTED] tanú maga is beszámol arról hogy itt hosszú időn át zajló egységes pénzügyi folyamat folyt.

2.VIII.F. A kiragadott számlákat vitán felül álló módon vitattam. Három darab volt belőlük, mindent vitattam, ennél tételesebben nem tudom, hogy lehetne.

2.VIII.G. Végső soron nem is számlatartozást kellett megfizetnem, hanem a fizetési felszólításban felsorolt összeget. Ha elszakadunk a számláktól, akkor csak az állítólagos szerződés által generált fizetési folyamat marad, mint olyan tényező, ami a felperes igényét alátámaszthatja.

Úgy gondolom, hogy számos **indokolási** szabályt megsértettek az eljáró bíróságok. Az összes jogvitában eljáró bírói fórum – mely próbált indokolni - e körben **számlákkal indokolt**, más indokolási kísérletre sor sem került.

Túl ezen, a **tisztességes eljáráshoz való jogot** önmagában is alapvetően sértő magatartásnak tartom, hogy a perben szereplő tartozásösszegezésének megalapozását mind a felülvizsgálati ítélet, mint pedig a jogerős ítélet megtagadja. Az is rendkívül ellentmondásos, hogy ehhez képest a másodfokon eljáró Törvényszék, illetve a Kúria is bizonyítékként fogadja el a felperes - bizonyító erővel nyilvánvalóan nem bíró - [REDACTED] tartozásokat kimutató egyszerű táblázatát.

Az összegezési kérdések félrekezelésének azért van **kiemelkedő** jelentősége, mert a számszaki elszámolástól azt vártam, hogy kiderüljön, **nemhogy számlával nem tartozom**, de még **túlfizetésben** is vagyok.

2.IX. ALKALMAZOTT JOGSZABÁLYOK IDŐBELI HATÁLYA ("időállapot")

A Kúria Pfv.V.20.796/2021/6. számú felülvizsgálati ítéletének [29] bekezdése:

„Hiányolta továbbá, hogy a jogerős ítéletben nem került rögzítésre, hogy a bíróság milyen időállapot szerint hatályos magyar jog alapján járt el, mind az anyagi jogi, mind az eljárási jogszabályok terén.”

Ez a felülvizsgálati kérelem ismertetése során kerül rögzítésre. Az ítélet indokolásában a [43] bekezdésének ide tartozó része a következőképpen szól:

„Semmilyen jogi relevanciával nem bírtak az alperesnek az eljárás során alkalmazott jogszabályok időállapotával kapcsolatos hivatkozásai, továbbá a perbeli – tartalmát tekintve megbízási –

szerződés bizalmi vagyongazdálkodási jellegével kapcsolatban előadottak sem.”

2.IX.A. A támadott ítéletek elmulasztották rögzíteni, hogy milyen időállapothoz tartozó hatályos magyar jog alapján járnak el. Tették ezt – saját indokolásbeli megfogalmazása alapján is – kifejezett kérésem ellenére. Úgy gondolom, a jogszabályok időállapotáról való tájékoztatás pusztán azon az alapon is elkerülhetetlen lett volna, hogy ezt kifejezetten kértem. Természetesen az eljáró bíróságok nem voltak kötelesek minden apró, esetleg lényegtelen részletre kiterjedően, az abszolút teljesség igényével indokolni az ítéletet. Meg vagyok győződve azonban arról, hogy az alkalmazott jogszabályok kérdésköre nem mellőzhető.

2.IX.B. A Ptk. esetében talán egyszerűbb a feladat, hiszen – *úgy gondolom* – következetes magatartás esetén egyszerűen meg kellett volna jelölni az állítólagos szerződés állítólagos dátumát, ami 2010. január 29. Ha pedig ettől eltérő hatály alkalmazása lenne indokolt, akkor végképp indokolt lett volna ezt pontosan körvonalazni. A jogszabályokat tekintve – *úgy gondolom* – ennek, a Ptk-hoz kapcsolódó indokolásbeli mulasztásnak az ügy érdemére vonatkozóan különösebb jelentősége nem volt. Jó lett volna azonban, ha nem arra kell hagyatkozni, hogy *én hogy gondolom*, hanem ha az eljáró bíróságok rögzítik, és nem utasítják el sommásan az erre irányuló konkrét igényem.

2.IX.C. Számos, az ügy szempontjából fontos kérdést a (régi) Pp. szabályozott. Főszabály szerint itt a jogérvényesítés megkezdése rögzíti azt, hogy a jogszabályt milyen idő állapot szerint kell alkalmazni. Jelen esetben azonban ez nem egyértelmű, annak lehet, hogy lett volna jelentősége, ha ezt az eljáró Tisztelt Bíróságok legalább kérésre megjelölik.

2.IX.D. Még sokkal nagyobb probléma, hogy az ügy folyamatban léte alatt a régi Pp. **számos** és igen **komplex** olyan változáson esett át, amit a folyamatban levő ügyekben is alkalmazni kell. Csak azokat sorolom fel, ami a jelen ügy szempontjából releváns, vagy az lehet, azokat nem – van néhány –, amikkel valószínűleg nincs kapcsolatunk:

- i. Pp. 397/C. §. (2) bekezdése (ez még valamennyire átlátható);
- ii. Pp. 397/F. §. (1) bekezdése;
- iii. Pp. 397/H. §. (1) bekezdése.

Úgy gondolom a Tisztelt Kúria és a Tisztelt Törvényszék eljárása ebben a kérdésben is az **elégtelen indokolás** miatt sérti a **tisztességes eljáráshoz való jogot**.

2.IX.E. A fentiekben előadottakat támasztja alá a Tisztelt Kúria felülvizsgálati ítéletének [30] bekezdésének első mondata, mely szerint:

*“A másodfokú bíróság azon ítéleti megállapítását illetően, miszerint az általa az **elsőfokú** eljárásban előadottakhoz képest a másodfokú eljárásban előterjesztett **hivatkozásokat** az rPp. 235. § (1) bekezdése alapján már nem lehetett figyelembe venni, sérelmezte, hogy a jogerős ítéletben konkrétan nem szerepelnek ezek a hivatkozásai, így nem tudható, hogy melyek maradtak kívül a mérlegelésen.”*

Az itt felhívott homályos utalás alapján nem tudható, mely “hivatkozásaim” maradtak minimálisan elégséges **indokolás nélkül**, illetve mérlegelésen kívül. Az **indokoláshoz való alkotmányos jog** alapvetően **sérül** azzal is, hogy a Tisztelt Kúria és a Tisztelt Törvényszék azt sem hajlandó pontosítani, hogy egyáltalán **mely „hivatkozások”** esnek ebbe a körbe.

2.IX.F. Összegezve létezik tehát:

- 2.IX.F.i. ismeretlen számú,
- 2.IX.F.ii. ismeretlen tartalmú,
- 2.IX.F.iii. meg nem jelölt tényekhez, vagy
- 2.IX.F.iv. meg nem jelölt bizonyítékokhoz tartozó indítványozói „hivatkozás”, amelyről nem tudni, hogy:
 - **miért** hiúsult meg az indítványozói tényállítások elfogadtatása, illetve
 - **miért** hiúsult meg megkísérelt indítványozói bizonyítás.

Az a távoli célzás, ami a jogszabályi hivatkozás alapján mintha az elkésettségre utalna, nyilván elégtelen ahhoz, hogy meg lehessen érteni belőle a bírói döntések okait.

Még inkább azért is lehetetlen megérteni az indokokat, és a régi Pp. 235. §. (1) bekezdése alapján az elsőfokú eljárásban elkövetett állítólagos mulasztásaimat megítélni, merthogy a hivatkozott jogszabályhely a fellebbezés szabályait tartalmazza.

Arról, hogy az elsőfokú eljárásban az új tények és új bizonyítékok előterjesztésének milyen időbeli korlátai vannak, régi Pp. 141. §. szól. A Tisztelt Törvényszék, illetve a Tisztelt Kúria sem erre a jogszabályra hivatkozik. A régi Pp. 235. §. (1) bekezdés záró fél mondata kifejezetten felhívja a 141. §. (6) bekezdését. Ettől még nem történik kilépés a

fellebbezés szabályozási köréből, nem kerülünk át az elsőfokú eljárás szabályozási körébe.

A régi Pp. 141. §. (6) bekezdése arra **nem ad felhatalmazást**, hogy az eljáró bíróság a félnek bármilyen késéssel is, de a határozathozatalig előterjesztett nyilatkozatát, tényállítását, vagy bizonyítékát **mellőzze**. A felhatalmazás arra szól, hogy a késésében levő perbeli cselekményt nem kell bevárni. Arra nem szól, hogy a már bevárt cselekményt mellőzni lehessen.

Természetesen nem a megjelölt jogszabálysértésen van a hangsúly, hanem azon, hogy a jogszabálysértés alapján az **indokolás** egésze kerül **mellőzésre**. Ami egész biztosan **megsérti** az indoklás alkotmányosan szükséges minimális mértékét.

Külön kérdéskört képeznek azok a vonatkozások, amiket az eljáró bíróságoknak hivatalból észlelni kell (például semmisség). Ezeknél az elkészttség – per definitionem – szóba sem kerülhet.

2.IX.G. A Tisztelt Törvényszék eljárása továbbá a **jogorvoslathoz** való jogot is sérti, amennyiben az általános hivatkozással – totális elzárkózással – szemben a Tisztelt Kúria irányában nem lehetett hatékony jogorvoslatot előterjeszteni.

2.X. JOGVISZONY VALÓDI TARTALMA, BIZONYÍTÁSI TEHER

Utalunk a Kúria Pfv.V.20.796/2021/6. számú felülvizsgálati ítéletének [10] bekezdésére, melynek első mondata a következőképpen hangzik:

“Döntése értelmében az alperes a bizonyítási kötelezettsége ellenére a szóbeli szerződés létrejöttét, és azt, hogy az a [REDACTED] és a felperes között jött létre nem igazolta.”

2.X.A. Belátom, ez **igaz**. Viszont nem következik belőle a felperesi álláspont hely helyállósága. Közvetlenül, illetve alapos indokolás nélkül semmiképp.

2.X.B. Mind a másodfokon eljáró Tisztelt Törvényszék, mind a Tisztelt Kúria abból a hamis dichotómiából indult ki, hogy a szóban forgó jogviszony valódi tartalma szerint:

2.X.B.i. **Vagy** az írásos – érvényesnek beállított - szerződés szóról szóra, teljes pontossággal,

2.X.B.ii. **Vagy** valamelyik más, indítványozó által bizonyítandó, de sikeresen végül nem bizonyított szóbeli szerződés.

2.X.C. Az eljáró bíróságoknak ezen szélsőségesen polarizált, életszerűtlen dichotómia helyett inkább a jogviszony valódi tartalmát kellett volna vizsgálnia, s összevetnie a jogviszonyt övező körülményekkel. Például: a fent idézett bekezdés a következőképpen folytatódik:

“Rámutatott, hogy ezt önmagában az a körülmény sem igazolja, hogy a számlák a [REDACTED] nevére lettek kiállítva.”

Vagyis mindenki elfogadja már, hogy alapos különbségek vannak a szerződés és a valóság között. Természetesen nem csak a számlázás körében állt fenn különbség, de ez a legjobb példa.

Első körben az is **indokolási anomáliaként** kezelendő, hogy az eljáró bíróságok nem vettek tudomást arról hogy a jogviszony nem csak valamelyik végponton helyezkedhet el. Természetesen az maradt érdemi indoklás nélkül, hogy az eljáró bíróságok szó szerint a becsatolt szerződést fogadták el.

2.X.D. A perben felperest terhelte annak bizonyítása, hogy:

2.X.D.i. a jogviszony közte és az indítványozó között

2.X.D.ii. a bizalmi vagyonkezelési szerződés tartalma szerint,

2.X.D.iii. a szerződésen feltüntetett helyen és időpontban létrejött.

Határozott álláspontom szerint a felperes ezek közül semelyiket nem bizonyította, maga a kúriai ítélet is rögzíti, hogy alapvető ellentmondások merültek fel a szerződéses jogviszony - felperes által felvázolt módon történő - létrejöttével (sőt, pusztán létevel) kapcsolatban.

Valójában a másodfokon eljáró Tisztelt Törvényszék, illetve a felülvizsgálati eljárást lefolytató Tisztelt Kúria – tulajdonképpen a non sequitur klasszikus érvelési hibájának esetköre alá vonhatóan – abból következtet a felperesi álláspont bizonyítottságára, hogy nem sikerült teljeskörűen bizonyítanom a szóbeli szerződés létrejöttét.

A **bizonyítási teher kiosztása és kezelése** e helyütt súlyosan **sérti a tisztességes eljáráshoz való jogom**, hiszen a rám vonatkozó bizonyítási teher e körben nem előzhette volna meg a felperest terhére eső bizonyítást.

2.XI. PÁRTATLANSÁG SÉRELME

Objektív tényállításokat sorolok egymás mellett.

2.XI.A. Jelen ügyben a Tisztelt Kúria háromszor járt el, és mind a háromszor számomra kedvezőtlen határozatot hozott.

2.XI.B. Jelen ügyben a Tisztelt Kúria mind a háromszor ugyanaz a tanácsa járt el, amiből az elnök és még egy bíró végig azonos volt.

2.XI.C. A Tisztelt Kúria weblapon is elérhető ügyrendje alapján alacsony valószínűségének látszik, hogy véletlenül kerüljön ugyanaz az ügy háromszor ugyanahhoz a tanácshoz. Vegyes kötelmekkel legalább négy tanács foglalkozik.

2.XI.D. 2021. június 21-én előterjesztett felülvizsgálati kérelmem 16. oldalán tisztelettel kértem a Kúriát, hogy a felperes korábbi kettő felülvizsgálati kérelmének helyt adó bírói tanács ne járjon el ebben az ügyben.

2.XI.E. Az előző pontban körülírt nyilatkozatomat a Tisztelt Kúria – helyesen – kizárási indítványnak értelmezte. Viszont, álláspontom szerint érdemi indokolás nélkül elutasította a 2021. november 24-én kelt Pk.III.25.085/2021/2. számú végzésével.

2.XI.F. Ugyanebben a felülvizsgálati ellenkérelemben kifejezetten kértem a Tisztelt Kúriát, hozzon az előző két, semmiféle anyagi jogerővel nem rendelkező pervezető végzésétől eltérő határozatot.

2.XI.G. Harmadszor – tehát – kifejezetten annak ellenére kapta meg ugyanaz a tanács az ügyet, hogy:

2.XI.G.i. A saját korábbi döntésüktől eltérő döntést kértem;

2.XI.G.ii. Kizárási indítványt tettem a tanács ellen.

2.XI.H. A **folyamatban lévő** ügy első Pfv.V.21.201/2018/8. számú kúriai hatályon kívül helyező, pervezető végzése menet közben - idővel az ügy befejezése előtt - számon **irányadó** döntésként közzétételre került.

Távol álljon tőlem, hogy bárkit bármivel tévesen gyanúsítsak. Nem is teszem. Arra az általam felfedezni vélt alkotmánybírósági gyakorlatra szeretnék hivatkozni, hogy nem elég tisztességesnek lenni, annak is kell látszani.

Úgy gondolom a fentiek sértik **pártatlan** eljáráshoz való jogomat, és ennek az ügy érdemére nézve alapvető hatása, befolyása volt.

Nevesített, a **tisztességes eljáráshoz** fűződő joghoz kapcsolódó alaptörvény-sértés valósult meg.

XII. AZ ELJÁRÁS EGÉSZÉNEK TISZTESSÉGTELEN VOLTA

Álláspontom szerint a jelen alkotmányjogi panaszban felvázolt körülmények mind számukat, mind jelentőségüket tekintve szükségessé teszik a sérelmezett bírósági döntések alaptörvény-ellenességének megállapítását.

Kérem azonban a Tisztelt Alkotmánybíróságot arra is, hogy a feltárt súlyos alkotmányossági anomáliáktól egyenként függetlenül állapítsa meg az eljárás egészének tisztességtelen, és ezáltal alkotmánysértő voltát.

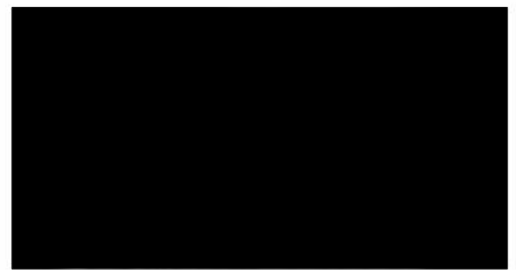
Kelt: Budapest, 2022. november 8.

Mellékletek:

M/1. – Kúria indítványozó kizárási indítványát elutasító Pk.III.25.085/2021/2. számú végzése

M/2. – A Fővárosi Törvényszék második másodfokú 57.Pf.635.231/2019/18. számú ítélete

Tisztelettel:

indítványozó

